

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 189/2016
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.В., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Б., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Лозници 5К број 233/2014 од 09.09.2015. године и Кв. број 257/2015 од 25.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 30. марта 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. – адвоката С.Б., па се **УКИДА** решење Основног суда у Лозници Кв. број 257/2015 од 25.09.2015. године, у делу у којем се односи на повреду члана 441. став 4. у вези члана 265. став 1. Закона о кривичном поступку у вези Тарифног броја 5 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а предмет враћа том суду на поновно одлучивање, док се исти захтев у осталом делу одбацује и одбија као неоснован.

Образложење

Решењем Основног суда у Лозници 5К број 233/2014 од 09.09.2015. године, делимично је усвојен захтев за накнаду трошкова кривичног поступка окривљеног М.В., поднет преко браниоца – адвоката С.Б. дана 10.06.2015. године, па је утврђено да висина трошкова кривичног поступка који се имају надокнадити окривљеном М.В. износи укупно 431.500,00 динара и истовремено је одређено да се ови трошкови имају исплатити окривљеном из буџетских средстава Основног суда у Лозници у року од 15 дана по правноснажности решења.

Истим решењем је захтев окривљеног М.В. поднет преко браниоца – адвоката С.Б. дана 10.06.2015. године, у преосталом делу одбијен као неоснован.

Решењем Основног суда у Лозници Кв. број 257/2015 од 25.09.2015. године, делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног М.В. - адвоката С.Б., преиначено је решење Основног суда у Лозници 5К број 233/14 од

09.09.2015. године, тако што је утврђено да висина трошкова кривичног поступка који се имају надокнадити окривљеном М.В. износи укупно 795.625,00 динара, док је у осталом делу решење остало непромењено.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.В. – адвокат С.Б., због повреде закона и то: Законика о кривичном поступку, Адвокатске тарифе, Закона о облигационим односима, те због повреде људских права загарантованих Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о људским правима, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8. и став 2. тачка 2. и став 3. ЗКП, те због повреде одредаба члана 261. – 268. ЗКП, дакле због повреде одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијана решења и предмет врати Основном суду у Лозници на поновно одлучивање или да побијано решење преиначи тако што ће окривљеном признати право на исплату трошкова поступка у износу од 1.152.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.07.2015. године као дана доспелости, до дана коначне исплате.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је делимично основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. истиче да је правноснажним решењем учињена повреда одредаба члана 441. став 4. ЗКП у вези са чланом 265. став 1. ЗКП, обзиром да је у конкретном случају погрешно примењена адвокатска тарифа – тарифни број 5 став 1, приликом обрачуна износа накнаде за жалбе на решење о задржавању, одређивању и продужењу притвора окривљеног.

Наиме, првостепеним решењем, браниоцу окривљеног М.В. – адвокату С.Б. признати су, поред осталог трошкови за састав три жалбе на решења о продужењу притвора окривљеном у укупном износу од 94.500,00 динара (на име састава жалбе од 27.12.2006. године, од 31.01.2007. године и од 21.03.2007. године), што би износило по 31.500,00 динара за састав сваке жалбе, а што не одговара тарифном броју 5 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Другостепени суд је, преиначујући првостепено решење у овом делу, на досуђени износ, како је то наведено на страни 4 решења, додао још и износ од 27.000,00 динара, што би представљало укупно 121.500,00 динара на име састава три жалбе, а што такође не одговара тарифном броју 5 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, обзиром да је на име састава сваке појединачне жалбе суд морао признати браниоцу окривљеног право на

накнаду у износу од 45.000,00 динара, а што за три жалбе износи укупно 135.000,00 динара.

Поступајући на овај начин, другостепени суд је, донесећи побијано решење, учинио повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, у вези са чланом 265. став 1. ЗКП у вези тарифног броја 5 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а што се основано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, другостепено решење је у овом делу укинута и предмет враћен Основном суду у Лозници на поновно одлучивање.

Остали наводи захтева, оцењени су неоснованим, из следећих разлога:

Позивајући се на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче и да је у побијаним решењима за процесне радње извршене до 07.01.2013. године погрешно примењена Адвокатска тарифа број 1, која се односи на дела за која је запређена казна затвора од 10 до 15 година, уместо да се примени тарифа која се односи на дела за која је запређена казна затвора преко 15 година, односно да је погрешно узета висина запређене казне као основ за примену Адвокатске тарифе. С тим у вези, у захтеву се наводи да је у поступку који се водио пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је запређена казна од две до 12 година и извршење кривичног дела из члана 346. став 2. КЗ, за које је запређена казна од једне до осам година, те је окривљени могао бити осуђен на максимално 12 и на максимално 8 година за ова кривична дела, што у збиру износи 20. година, а због чега је требало применити одредбе Адвокатске тарифе које се односе на запређену казну затвора преко 15 година, а не одредбе које се односе на дело за које је запређена мања казна, како је то учињено првонајним решењем.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева су неосновани, обзиром да се приликом обрачуна трошкова примењује Адвокатска тарифа која се односи на казну затвора која је прописана за најтеже кривично дело које се окривљеном ставља на терет, а не Адвокатска тарифа која се односи на казну на коју је окривљени евентуално могао бити осуђен, па како је у конкретном случају поступак против окривљеног М.В. до 17.01.2013. године вођен пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду због кривичног дела из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ и кривичног дела из члана 346. став 1. КЗ, имајући у виду запређене казне за ова кривична дела, то је Основни суд у Лозници правилно поступио када је на процесне радње браниоца окривљеног, извршене до 17.01.2013. године, применио Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/2012), која се примењује за кривична дела за која је предвиђена казна затвора од 10 до 15 година. Стога су наводи захтева браниоца окривљеног, којима се указује да је у конкретном случају морала бити примењена адвокатска тарифа која се примењује за кривична дела за која је прописана казна затвора преко 15 година, оцењени неоснованим.

Неосновани су и наводи захтева којима се истиче да је, супротно одредби тарифног броја 2 став 1 и 4 Адвокатске тарифе, накнада браниоцу за два саслушања сведока дана 18.01.2007. године погрешно обрачуната као један приступ.

У другостепеном решењу (решењу Основног суда у Лозници Кв бр.257/2005 од 25.09.2015. године), на страни 4 и 5, наведено је да је неоснован захтев браниоца да се окривљеном признају трошкови накнаде за још једно заступање током истраге дана 18.01.2007. године, где су одржана два саслушања о којима су сачињена два посебна записника, јер се сачињавање посебних записника од стране истражног судије истог дана не може сматрати посебном процесном радњом којој присуствује бранилац, а обзиром да присуство браниоца окривљеног саслушању које је обављено у истом дану у суштини представља једну процесну радњу.

И по оцени овога суда са становишта правилне примене одредаба ЗКП и посебно тарифног броја 2 става 1 и 4 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, испитивање више сведока предузето у току једног радног дана у континуитету представља једну процесну радњу, независно од броја испитаних лица или од броја сачињених и посебно потписаних записника у којима су забележени њихови искази, обзиром да је сачињавање засебних или збирних – јединствених записника, питање техничке, а не суштинске природе.

Стога Врховни касациони суд налази да присуство браниоца саслушању два сведока током истог радног дана у континуитету представља једну јединствену процесну радњу, без обзира да ли је о саслушању сваког сведока сачињен појединачни записник или су искази сведока унети у збирни јединствени записник.

Из наведених разлога, захтев браниоца окривљеног М.В. је и у овом делу оцењен неоснованим.

Најзад, неосновани су и наводи захтева којима се указује да је побијаним решењем погрешно утврђен износ накнаде путних трошкова ради приступа окривљеног на претресе.

Ово стога што су окривљеном М.В. првостепеним решењем досуђени трошкови превоза ради приступа на претресе од 30.09.2014. године и од 23.12.2104. године у укупном износу од 4.000,00 динара (два пута 2.000,00 динара), на које претресе је окривљени према стању у списима и приступио, те је првостепени суд правилно обрачунао путне трошкове окривљеног које је имао ради приступа на ова два претреса, који се окривљеном признају по одредби члана 261. став 2. тачка 2. ЗКП и одређују према цени карте за превоз јавним саобраћајем, при чему је првостепени суд имао у виду и да је бранилац окривљеног тражио износ од 6.000,00 динара, али да при томе није доставио ниједан доказ о висини ових трошкова, а другостепени суд је правилно поступио

када је у овом делу жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану, обзиром да су наведени трошкови правилно обрачунати.

У делу у којем се захтевом за заштиту законитости указује на повреду одредаба кривичног поступка из члана 431. став 1. тачка 8. и став 2. тачка 2. и став 3. ЗКП, те истиче да је побијаним решењима учињена повреда људских права загарантована Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о људским правима, овај суд захтев оцењује недозвољеним.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени и његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2. и став 3. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Осим тога, бранилац у захтеву само формално наводи повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8. ЗКП, међутим не образлаже у чему се ова повреда закона састоји, те је у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.В. оцењен недозвољеним, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Најзад, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да су окривљеном побијаним решењима повређена људска права загарантована Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о људским правима. Међутим уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику о овом поступку повређено или ускраћено људско право и слобода који су зајемчени Уставом и наведеном Конвенцијом, а из којих разлога је Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, а на основу члана 492. став 1. тачка 1. ЗКП у укидајућем делу, те на основу члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.